

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžo/64/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200506
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200506.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: X. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, XXX XX K. F., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností, so sídlom Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 2. apríla 2015 č. k. 14S/113/2014-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 2. apríla 2015 č. k. 14S/113/2014-50 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2013/25350/Dan z 22.11.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 7) žalovaný ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa § 51 písm. b) zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 447/2008 Z.z.“) a podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) v spojení s § 38 ods. 1

písm. b) bod 2, ods. 10 a § 43 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z.z. odvolanie žalobcu vo veci priznania peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla (ďalej len „peňažný príspevok“) zamietol a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senica č: SE4/OPPNKAPČ/SOC/2013/ 33382 z 24.09.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“ resp. „prvostupňový orgán“) potvrdil.

Podľa § 38 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. v znení relevantnom pre preskúvanú vec fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na kompenzáciu zvýšených výdavkov, možno poskytnúť peňažný príspevok na zvýšené výdavky, ak tento zákon neustanovuje inak

a) na diétne stravovanie,

b) súvisiace

1. s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia,
2. so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla,
3. so starostlivosťou o psa so špeciálnym výcvikom.

Podľa § 43 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. v citovanom znení nárok na peňažný príspevok na kompenzáciu a nárok na jeho výplatu vzniká právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu o jeho priznaní.

Podľa § 43 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z.z. v citovanom znení peňažný príspevok na kompenzáciu sa prizná a vypláca od prvého dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom sa začalo konanie o peňažnom príspevku na kompenzáciu ak § 40 ods. 16, 18 až 20 neustanovujú inak.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bolo vyhovené žiadosti, ktorú podal žalobca dňa 30.08.2013 a na jej základe mu bol priznaný peňažný príspevok mesačne vo výške 16,7 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu s účinnosťou od 01.08.2013.

Prvostupňové rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že v komplexnom posudku č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2013/10132 z 28.06.2013 (ďalej na účely rozsudku len „posudok z 28.06.2013“) bola žalobcovi stanovená miera funkčnej poruchy 50 %, čím sa považuje za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a v dôsledku ktorého sa nie je schopný premiestniť k vozidlu verejnej hromadnej dopravy a k prostriedku železničnej dopravy a späť, nastupovať, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jeho prirodzenej dôstojnosti alebo zvládnuť situáciu v nich. Od januára 2013 je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a má pravidelné pracovné, rodinné a občianske aktivity, čím spĺňa zákonné kritériá stanovené zákonom č. 447/2008 Z.z.

3. Na základe podaného odvolania žalobcu bolo vydané napadnuté rozhodnutie, v ktorom mal žalovaný za preukázané, že žalobca podal dňa 30.08.2013 písomnú žiadosť o poskytnutie peňažného príspevku a týmto dňom sa začalo konanie o priznanie predmetného peňažného príspevku.

Vzhľadom na ustanovenia § 43 ods. 1 a 2, § 55 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. mohol prvostupňový orgán peňažný príspevok priznať od 01.08.2013, a to aj napriek skutočnosti, že v posudku z 28.06.2013 sa uvádza, že peňažný príspevok je navrhnutý žalobcovi od januára 2013.

Podľa § 55 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z.z. v citovanom znení konanie o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu, konanie o preukaze a konanie o parkovacom preukaze sa začína na základe žiadosti fyzickej osoby alebo na základe žiadosti rodiča maloletého dieťaťa alebo fyzickej osoby, ktorá má dieťa zverené do osobnej starostlivosti na základe rozhodnutia súdu. Žiadosť podľa prvej vety sa podáva písomne alebo elektronickými prostriedkami podpísaná zaručeným elektronickým podpisom.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

4. Uvedené rozhodnutie žalovaného napadol žalobca na Okresnom súde v Galante žalobou z 27.12.2013,

v ktorej namietal nezákonný postup prvostupňového orgánu aj žalovaného. Žalobca žiadal rozhodnutie preskúmať, nakoľko podľa komplexného posudku je osoba s ťažkým zdravotným postihnutím a má nárok na peňažný príspevok tri roky späť, teda od kedy mu boli neprávom odobraté.

5. Po predložení veci Krajskému súdu v Trnave ako súdu vecne a miestne príslušnému bol žalobca vyzvaný na doplnenie žaloby. V doplnení žaloby z 30.10.2014 žalobca uviedol, že prvostupňový orgán nerešpektoval posudok z 28.06.2013 vydaný na podnet rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že má nárok na peňažný príspevok od 01.01.2013, a preto žiadal za obdobie od 01.01.2013 do 30.08.2013 jeho dorovnanie.

B)

6. Krajský súd v Trnave ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“).

7. Krajský súd v rozsudku konštatoval, že nie je dôvodný žalobný návrh, ktorý tvrdenie o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia vo veci peňažného príspevku odvodzuje od nerešpektovania záverov posudku z 28.06.2013 vydaného v konaní o nároku na peňažný príspevok. Predchádzajúce konanie vo veci dávky na prevádzku osobného motorového vozidla bolo právoplatne skončené rozhodnutím žalovaného z 06.09.2010, ktorým bol dovtedy vyplácaný peňažný príspevok, pôvodne priznaný rozhodnutím zo dňa 12.08.2009, odňatý od 01.05.2010.

Keďže v tejto veci nebola podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, nie je možné v konaní vo veci tohto príspevku pokračovať, ani základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžso/11/2012 zo dňa 13. februára 2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie veci príspevku na kúpu osobného motorového vozidla.

8. Krajský súd zdôraznil, že bolo povinnosťou žalovaného ako aj prvostupňového orgánu postupovať v súlade s platnou právnou úpravou, ktorá umožňuje priznanie ďalšieho peňažného príspevku až po podaní novej žiadosti preukázateľne podanej dňa 30.08.2013 a v súlade s § 43 ods. 2 zák. č. 477/2008 Z.z. (vzhľadom na nespornú odkázanosť na prepravu osobným motorovým vozidlom) najskôr od prvého dňa mesiaca, v ktorom bola žiadosť podaná, v danom prípade teda 01.08.2013.

9. Vzhľadom na priebeh predchádzajúcich a vecne súvisiacich konaní krajský súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie o úmyselnom podvodnom podnutí žiadosti z 30.08.2013 žalobcovi pracovníčkou prvostupňového orgánu, či jeho zmanipulovanie za účelom podpísania žiadosti. Krajský súd síce v súvislosti s uvedeným pripustil, že žalobca nesprávne pochopil informáciu, že vzhľadom na právoplatné skončenie predchádzajúceho konania vo veci príspevku na prevádzku osobného motorového vozidla je jeho priznanie možné len na základe novej žiadosti, bez ohľadu na to bolo podpísanie žiadosti v jeho prospech.

Dokonca ak by sa ustálilo, že žiadosť z 30.08.2013 bola ako právny úkon neplatná, žalobcovi by nevznikol nárok na príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla až do doby podania novej žiadosti.

10. Vzhľadom na tieto právne závery, ako aj právnu úpravu § 247 O.s.p bolo podľa krajského súdu od počiatku bez právneho základu, tak z hľadiska práva hmotného ako aj procesného, domáhanie sa žalobcu vrátenia príspevku za tri roky späť.

; III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

11. Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca včas odvolanie z 30.06.2015 (č. l. 57), v ktorom

namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

12. V odvolaní opätovne poukázal na posudok z 28.06.2013, kde mu bol navrhnutý peňažný príspevok od 01.01.2013 a žiadal doplatenie za každý kalendárny deň omeškania aj s úrokom vo výške 0,5% denne.

13. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobca žiadal zmeniť rozhodnutie krajského súdu tak, že napadnuté aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal opätovné posúdenie zdravotného stavu.

B)

14. Vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu z 17.07.2015 (č.l. 85) žalovaný uviedol, že žalobca poukazuje na tie isté dôvody ako v podanej žalobe, pričom krajský súd na základe predloženej dokumentácie objektívne a správne vyhodnotil skutkový stav a rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a žalovaný sa s ním plne stotožňuje.

15. Žalovaný poukázal na nezrozumiteľnosť tvrdení žalobcu, keď neuviedol akého konkrétneho zákonného porušenia sa krajský súd dopustil ako aj na zmätočnú a irelevantnú požiadavku žalobcu doplatiť peňažný príspevok aj s úrokmi. Následne žalovaný poukázal na vedomosť žalobcu, že voči rozhodnutiu z roku 2010, ktorým mu bol odňatý peňažný príspevok, nepodal žalobu o preskúmanie zákonnosti.

Taktiež je podľa žalovaného zrejmé, že predmetom celého konania vo veci je peňažný príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla, nie príspevok na prepravu, ktorý žalobca okrem iného žiada.

16. Na základe týchto skutočností žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd dáva do pozornosti, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

19. Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007, sp. zn. 6 Sžo 98/2008, sp. zn. 1 Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009 či sp. zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu

pri výkone správneho súdництва nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

20. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

21. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení iba obmedzil na stručné zhrnutie skutkových okolností a zhodnotenie právnych záverov a námietok žalobcu.

22. Krajský súd v súlade s úlohou mu zverenou v oblasti správneho súdництва, preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj postup mu predchádzajúci a dospel k záveru o nedôvodnosti podania žaloby, nakoľko postup žalovaného a prvostupňového orgánu bol pri rešpektovaní základných zásad správneho konania zákonný, s čím sa Najvyšší súd stotožňuje. Podľa názoru Najvyššieho súdu v konaní neboli zistené pochybenia, ktoré by vplývali na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

23. Z obsahu administratívneho spisu má odvolací súd rovnako ako krajský súd za preukázané, že na základe posudku z 28.06.2013 sa žalobca považuje za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 % podľa prílohy č. 3, časti XII.B. B.2, bod 18, písm. b) zák. č. 447/2008 Z.z. V tomto posudku bola žalobcovi navrhnutá kompenzácia v oblasti zvýšených výdavkov, nakoľko žalobcovi vznikajú zvýšené výdavky súvisiace so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, a to peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla od januára 2013. Tieto skutočnosti neboli žalobcom ani žalovaným v konaní namietané.

24. Rovnako z obsahu spisu vyplýva, že žiadosť o poskytnutie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla bola žalobcom preukázateľne podaná na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, pracovisko Holíč dňa 30.08.2013. Na základe tejto žiadosti rozhodol prvostupňový orgán o priznaní peňažného príspevku od 01.08.2013. Prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím žalovaného.

25. Žalobca v celom správnom ako aj súdnom konaní poukazoval na to, že mu má byť priznaný peňažný príspevok tak, ako to vyplýva z komplexného posudku z 28.06.2013, teda od januára 2013 a žiadal doplatiť rozdiel. Zároveň namietal, že mu bola žiadosť o poskytnutie peňažného príspevku podstrčená a nevidí dôvod na to, aby ju sám podával, keďže v komplexnom posudku mu bolo priznanie peňažného príspevku navrhnuté.

26. Rovnaké námietky uplatnil v odvolaní voči rozsudku krajského súdu, pričom žiadal opätovne zhodnotiť sociálne dôsledky na zdravotný stav a vrátenie kompenzácií ako aj doplatenie úrokov z omeškania od 01.01.2013 do 30.08.2013 za každý kalendárny deň.

27. Po preskúmaní odvolacích námietok žalobcu musí Najvyšší súd konštatovať, že nie sú spôsobilé

spochybníť správnosť rozhodnutia krajského súdu, a to s prihliadnutím na povahu konania o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia podľa zák. č. 447/2008 Z.z.

28. Zo zákonnej dikcie a výkladu ustanovení zák. č. 447/2008 Z.z. týkajúcich sa konania o peňažnom príspevku je zrejmé, že konanie o peňažnom príspevku na kompenzáciu, medzi ktorý patrí aj peňažný príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla, je možné začať len na základe žiadosti fyzickej osoby, v danom prípade žalobcu. Peňažný príspevok možno následne priznať od prvého dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom sa začalo konanie o peňažnom príspevku na kompenzáciu.

29. Na podporu vyššie vysloveného názoru odkazuje odvolací súd na Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.04.2016, sp. zn. Snj 37/2016, v zmysle ktorého:

„Predpokladom priznania peňažného príspevku je žiadosť o priznanie konkrétneho peňažného príspevku. Príslušný správny orgán nie je oprávnený začať konanie o priznanie peňažného príspevku z vlastnej iniciatívy.

Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyplýva oprávnenie príslušného správneho orgánu začať ex offo konanie o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, a to ani v prípade, ak rozhodol o odňatí iného peňažného príspevku, bez ohľadu na to, čo bolo dôvodom odňatia tohto príspevku.“

30. V prejednávanej veci teda nemal prvostupňový orgán zákonnú možnosť a tým ani oprávnenie priznať žalobcovi peňažný príspevok späťne od januára 2013, aj keď to bolo v posudku navrhnuté, ale mohol priznať peňažný príspevok od 01.08.2013, čo aj urobil, a preto bolo prvostupňové rozhodnutie správne potvrdené napadnutým rozhodnutím žalovaného.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je preukázateľne osoba s ťažkým zdravotným postihnutím a bola mu kompenzácia ťažkého zdravotného postihnutia navrhnutá v posudku, na ktorého základe bol peňažný príspevok žalobcovi priznaný, aj keď až na základe jeho žiadosti, je odvolacia námietka týkajúca sa opätovného zhodnotenia zdravotného stavu žalobcu, ktorý by mu privodil priaznivejšie rozhodnutie v prejednávanej veci irelevantná.

32. Záverom Najvyšší súd dodáva, že krajský súd správne poukázal na skutočnosť, že predchádzajúce konanie o peňažnom príspevku na prevádzku osobného motorového vozidla bolo právoplatne skončené rozhodnutím z 06.09.2010, pričom voči nemu nebola podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti, čoho si je žalobca vedomý. Rovnako nemožno zamieňať konania o priznaní peňažného príspevku na kúpu a prevádzku osobného motorového vozidla, nakoľko sa jedná o dva samostatné príspevky. Krajský súd taktiež správne objasnil skutočnosť, že aj keď žalobca mohol nesprávne pochopiť informáciu o podaní žiadosti, resp. skončení predchádzajúceho konania o priznaní príspevku, bolo podanie žiadosti dňa 30.08.2013 jednoznačne v jeho prospech, a preto odvolací súd námietky žalobcu v prejednávanej veci nemohol zohľadniť.

33. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Argumenty a námietky uvedené v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu preukazujúce dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia a tie uplatnené v odvolaní, sú obsahovo totožné, pričom krajský súd sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal.

34. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a v súlade so zákonom riadne právne posúdené.

V.

35. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj argumentácie žalovaného, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

36. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

37. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poistné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).